

Bene maa suure isa eht Peeter I. paat (Flotte). Täna mu aasta 28. Mail 1872 on meie keiserlik sugu wõsa, riigi ja linna wannewad selle wälkese maja sees seda paati waatmas käinud, kui seda suure pühitsuse auuga sealt wälja wõeti ja Musku linna riigi asjade näitusele saadeti, kust seda muudugi jälle ära toodud ja senna wana paika pandud saab.

Et keiser Peeter I. seda linna ise alustand, nagu hakkatusel tähendasin, nimetasse seda ta oma nime järele „Peeterburg“, see on, Peetri-kants.

Suure Peetre I. surm.

Peeter I., kes väga terve ja tugev mees oli, hakkas oma elu lõppul aeg ajalt nõdremaks jääma; aga tema hea tahtmine, julgus ja wahwus kõige hea tööle, ennast waewama, ei tahtnud mite wäheneda. Oma elu päewade wiimisel ajal oli ta mõni kord üsna suuremas haige, aga oma alamate õnneks ja rõõmuks sai ta jälle paremaks. Nõnda sügise algul aastal 1724 tundis Peeter oma haiguses nii sügust kergitust, et kõigil asja oli, lindlaste loota, et ta üsna paremaks ja terveks saab. Tšar oleks pidand ennast mõni aeg hoidma ja mite nii koge oma endist tegemist ja iga päewasid toimetusi ete wõtma. Aga Peeter wõttis koge palawa tahtmisega walitsuse asju käsile, hakkas Neewa jõe peal sõitmas käima, mis Peeterburgi linnast läbi jookseb ja Oktobri kuu algul läks ta laewaga Krooni

linna, Schlißelburgi ja Olonetsi rauda tegemise wabriku, kus ta oma kätega ühe raske raud tangi tagus, keda praegu seal kunstkamris hoitakse. Saand Peeter kõik need kohad seal ümber ringi läbi käind ja waadand, tuli ta Oktobri kuu 27. päewal jälle Peeterburgi tagasi, puhkand mite enam kui üks päew, ja läks siis jälle laewaga Sesterbeki — maa kohta, mis mõni werst pea-linnast eemal. Selle samma päewal, kui ta kotu wälja sõitis, oli väga hea sügise ilm, aga wasta õõd tõusis mere peal väga kange torm, mis keisri laewa väga ähwardas. Pea oliwad naad suure waewaga Lahti randa saanud, mis Sesterbeki tee ääres, kui naad kaugelt üht paati nägiwad, kust kange häda appi-hüüdmist kuulsiwad, mis keiser Peetri aledat südant väga erendas, kes kõigest hädast oja wõttis. Ta unustas koge seda häda, kus sees ta praegu oli, jätis mõned mehed oma juure laewa peale ja saatis teised kõik sluupiga hädalistele appi. Need õnnetumad oliwad soldatid ja madrused, kes ühe suure paadiga krooni linnast tulnud, keda torm liiwa rünka otja ajanud. Kõigest südamest katsusiwad jaadetud hakkajad mehed oma hea keisri tahtmist täita, aga kõik nende waew ja püüdmine oli ilma asjata; nemad ei wõinud mite paati paigast ära wädada. Peeter, kes seda kõik walutawa südamega oli pealt waatnud, unustas iseennast seda meele tuletades, et see üks püha kord ja kohus on, oma ligimist hädas aidata, ruttas koge nende meestega, mis